Ч. 91. Второк 10 мая (27 цьвітня) 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Староствах на провінциї:
на цїлий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

Смерть короля Едварда VII. — Новий анґлїйский король Юрий V.

Про послїдні хвилї короля Едварда доносять, що король до кінця мав сьвідомість свого стану і не показував боязни смерти. В пятницю рано поручили лїкарі королеви, аби полишив ся в ліжку, однак король встав і майже цїлий день пересидів у фотели. Казав, що полїтичне положенє надто єго непокоїть, аби міг лежати спокійно. Королева була цїлий час при короли, невістка княжна Уельска, не могучи знести виду конаня, вийшла з королївскої комнати перед смертию короля.

„Daily Express“ доносить, що недуга короля виникла з дихавичного ослабленя серця. Перші лїкарскі оглядини виказали можливість появленя недуги горла і побоювано ся потреби операциї. Пізнїйше показала ся операция злишною. В часї дня король кілька разів зімлів. Дальше стверджено, що король все кашляв і запирало єму віддих.

Поранні часописи льондоньскі з суботи в довгих статях висказують біль і смуток анґлїйского народа з причини наглої смерти короля. Всї часописи підносять полїтичне значінє правлїня короля Едварда, силу і вплив єго личности і незвичайну популярність. „Daily News“ пишуть, що був він типовим Анґлїйцем. „Daily Telegraph“ каже, що не вистане сказати, що король був популярний в звичайнім значіню того слова. Честь, якою єго окружано, переходить звичайну міру. „Morning Post“ пише: Король умер нагло в хвили, коли був у вершка своєї слави. Вступленє короля Едварда на престол було початком нової епохи. На початку єго правлїня була Анґлїя в Европі відокремлена. Він полишає державу щасливою, сильнїйшою і більше зєдиненою як коли небудь перед тим. Єму завдячує Анґлїя теперішні добрі відносини з Францією і Росиєю.

Доказом великої популярности Едварда VII. може бути бесїда, яку виголосив на зборах провідник социялїстів Брокс. Король, говорив Брокс, єсть найбільшим мужем державним не лише в Анґлїї, але на цїлім сьвітї. В єго руках справа мира безпечно зложена. Підніс дальше заходи короля коло поправи долї найнизших верств народа, назвав єго вітцем народа і візвав зібраних до відсьпіваня народного гимну.

Зі всїх сторін сьвіта надходять від володарів і правительств кондоленциї на руки нового короля і анґлїйского правительства. На похорон вибирає ся до Льондона богато пануючих, як цїсар нїмецкий Вільгельм II., король портуґальский Мануель, король норвеґский а зять короля Едварда Гакон. З Парижа висилає француске правительство і парлямент депутацию на на похорон, на котрої чолї стане бувший президент републики, Любе.

В суботу о годинї 4 по полудни відбуло ся в Льондонї засїданє тайної ради для проголошеня нового короля. Між членами тайної ради були всї міністри і архиепископ з Кентербері. Король удав ся в мундурі адмірала без ескорти до палати Ст. Джемс, витаний з почестию многотисячною товпою. Після принятого звичаю король підписав проклямацию і виголосив відтак бесїду. На вступі заявив до глубини зворушений, що не чує ся на силах сказати більше як кілька слів, бо так дуже єсть тронутий. Згадав відтак о словах, які отець єго сказав при вступленю на престол, іменно, що доки буде панувати, старати ся буде стерегти як найлїпше інтересів народу.

Сьвідомий переступник

З росийского — Антона Чехова.

Перед слїдчим судиєю стоїть малий, незвичайно худий мужичок в пестрій сорочцї і латаних штанах. Єго лице поросле волосєм і рябе, а очи, ледви видні з під густих, обвислих брів, мають вираз понурої суворости. На голові цїла кучма давно вже нечесаного волося, що надає єму ще більшої павучої суворости. Він босий.

— Денис Григориєв! — зачинає слїдчий судия. — Приступи близше і відповідай на мої питаня. Дня семого липня сего року залїзничий сторож Іван Семионов Акінфов, переходячи рано по лїнії на 141-ій верствї, застав тебе, як ти відкручував шрубку, якою прикріплюють шини до порогів. Ось она, тота шрубка!... З тою шрубкою він затримав тебе!... Чи так було?...

— Чого?

— Чи так оно було, як обясняє Акінфов?

— Звісно, було.

— Добре; а длячогож ти відкручував шрубку?

— Чого?

— Ти покинь то своє „чого“, а відповідай на питаня: на що ти відкручував шрубку?

— Як би не потрібно, не відкручував би, — хрипить Денис, споглядаючи на стелю.

— На щож тобі потрібна та шрубка?

— Шрубка? Ми зі шрубок робимо грузила.

— Хто такий „ми“?

— Ми — люди.... Климовскі мужики, значить.

— Слухай чоловіче, не удавай ідіота, а говори розважно. Нема тут чого брехати про грузила!

— З роду не брехав, а тут брешу.... — муркоче Денис, кліпаючи очима. — Та чиж можна ваше благородіє без грузила? Коли ти насадиш на гачок живця або „виполочка“, то хиба він піде на дно без грузила? Брешу....— усьміхає ся Денис. — Чорт в нім хиба, в тім живци, коли по верху буде плавати! Окунь, щупак, меньок все на днї хапає, а котра як що по верху плаває, то тому хиба лишень „шилїшпер“ вхопить та і то рідко. В нашій рїцї не жиє „шилїшпер“.... Ся риба любить простір....

— На що ти про „шилїшпера“ розповідаєш?

— Чого! Та ви самі питаєте! У нас і пани так ловлять.... Найостатнїйший хлопчиско не буде вам без грузила ловити.... Для дурня закон не писано....

— То ти кажеш, що ти відкрутив тоту шрубку на то, щоби зробити з неї грузило?

— А щож би? Не на забавку!...

— Але на грузило ти міг взяти олово, кульку, який цьвяшок....

— Олова на дорозї не найдеш, треба купити, а цьвяшок не здалий. Лїпшого як шрубка не найдеш.... І тяжка і дірка є.

— Он якого дурня удає з себе! Наче вчера народив ся, або з неба упав... Хиба ти не розумієш, дурна голово, до чого веде таке відкручуванє? Нехай би сторож не доглянув, так би поїзд міг зі шин вийти, людий би убило! Ти би людий убив!

— Заступи Господи, ваша благородіє! На щоб я убивав? Абож ми не хрещені або лиходії які? Слава тобі Господоньку, паноньку хороший, вік я прожив, тай не то щоб убив, але і гадки такої в голові не було... Спаси і помилуй, Царице небесна.... Що се ви!

— А від чого, ти думаєш, розбивають ся поїзди? Відкрути дві, три шрубки і готове нещастє!

Денис усьміхнув ся і недовірчиво поглянув на судию.

— То-то! Вже тілько літ відкручує цїле село шрубки і Господь стеріг, а тут би і поїзд розбило... Людий убив... Як би я шину забрав, або скажім, поліно поперек дороги поклав, но, тоді, може бути, звернуло би поїзд, а то... тьфу, шрубка!

— Та розумій-же ти, що шрубками прикріплені шини до порогів!

— Та се ми розуміємо... Ми не всї відкручуємо, а й лишаємо... Ми по дурному не робимо... ми з розумом...

Денис позїхає і хрестить рот.

— Торік тут зійшов поїзд з шин, — каже судия. — Тепер вже знаємо чому...

— Що кажете?

— Тепер, кажу, що знаємо, чому торік поїзд зійшов з шин... Я вже розумію!

Ту обітпицю отець его виповнив після найліпших своїх сил, а першим его стремленем буде при помочи Божій іти за приміром вітця. Страта, яку потерпів, єсть більша як страта вітця, бо в короли Едварді тратить короля, вітця і приятеля. Відтак король згадав о доказах симпатиї, які оказано королівскій родині і закінчив заяву, що головним его стремленем буде удержане в цілій повни конституциї.

Засїдане тревало годину.

Парлямент зібрав ся в суботу по полудни після звичаю без урядового візваня для зложеня присяги і вислуханя проклямациї нового короля та ухваленя вірнопідданчої адреси. Мимо бурі і граду в ріжних точках міста збирали ся великі товпи, аби бути сьвідком проголошеня нового короля. Приймив він імя Юрия V.

По полудни король і королева поїхали до Бекінґгемскої палати до королевої вдови Александри. Публика повитала ту першу появу королївскої пари повіванем хусток і капелюхів, але в глубокім мовчаню. Улиці і площі Льондона були повні людий. Звичайне мовчане властиве льондоньскому населеню на публичних площах було ще виднїйше і кидало ся ярко в очи.

Новинки.

Львів, дня 9 мая 1910.

— **Іменована.** С. В. Цїсар іменував радників Намісництва: Станислава Гродзїцкого і Станислава Устияньского радниками Двору при львівскім Намістництві.

— **Посьвящене площі під будову церкви в Клепарові** відбуло ся вчерашної недїлї при гарній погоді і участи численно зібраної публики. Перед посьвященем відбула ся торжественна служба Божа, яку відправив Впрел. о. Митрат Туркевич при участи хору читальнї „Просьвіти“ з жовківского передмістя. Дуже хорошу і теплу проповідь виголосив о. Лежогубский. В часї цїлого торжества почетну сторожу творив відділ Соколів. На торжество прибули процесиї з львівских церков і богато осіб з поміж львівских Русинів, як член Видїлу краєвого радник Кивелюк, радн. Кузьма, директор Борковский, проф. Володимир Шухевич, радн. Тит Ревакович і ин. По посьвяченю відбуло ся спільне сьвячене в місцевій читальни „Просьвіти“, в котрім взяли участь запрошені гості.

— **† Борис Грінченко**, поет, повістеписатель і драматург, етнограф і фільольоґ, заслужений популяризатор, невтомний громадяньский діяч, перший голова і почесний член київскої „Просьвіти“, член „Українського Наукового Товариства“ в Київі, дійсний член „Наукового Товариства ім. Шевченка“ у Львові, помер дня 6 с. м. в Оспедалетто в Італїї, куди був виїхав лїчити ся в 48-ім роцї житя, оставляючи товаришку свого житя Марію-Грінченкову-Загірню. Грінченко родив ся дня 27 ст. ст. падолиста 1863 р. на хуторі в Харківщині. Скінчивши реальну школу в Харкові вступив був в 1881 р. до канцелярийної служби в Харкові. Покинувши сю службу став учителем народним, а відтак управителем школи в Нижній Сироватці. Звідси перенїс ся він в Херзонщину і став статистиком губерніяльного земства, на котрій то посадї побув через півтора року. Опісля перенїс ся в Катеринославщину і став знов учителем в Олексіївці. Тут він і одружив ся та учителював разом зі своєю жінкою. Аж коли треба було учити малу донечку Настю (що померла 1908) перенїс ся він знов до міста і вступив на службу в чернигівску земску управу, де перебув через 5 лїт. Грінченко перевіз до Чернигова часть українського музея В. Тарновского і впорядкував его разом з жінкою. Небавком опісля мусїли Грінченки покинути Чернигів і виїхали до Києва. Коли з 1905 р. настали свобіднїйші часи взяв ся Грінченко до працї в нових видавництвах українських новооснованій київскій „Просьвіти“, доки аж тяжка груднa недуга не змусила его залишити всяку роботу. Торік в осени виїхав він до Італїї, а в переїздї перебував також і у Львові.

Грінченко взяв ся вже молодим хлопцем писати, а перші его твори появляли ся в „Сьвітї“ під псевдонїмом „Перекотиполе“. Не місце тут вичисляти всї его твори, а скажемо лиш, що они появляли ся в многих галицких, буковиньских і українських видавництвах. Крім всїляких поезий написав Грінченко звиш 34 оповідань: „Сонячний промінь“, „На розпутї“, „Серед темної ночі“ та „Під тихими вербами“, також 8 драм та комедий, що вийшли осе другим виданем: „Ясні зорі“, „Нахмарило“, „Степовий гість“, „Серед бурі“, „Арсен Яворенко“ (або „На громадскій роботі“), „На нових шляхах“ і ин. Крім того переклав він ще що найкрасші твори многих славних письменників на українську мову.

На вість о смерти Грінченка вивішено на знак жалоби чорну хоругов з дому львівскої „Просьвіти“, а на мурах міста появили ся жалібні плакати, повідомляючі о смерти незабутного Покійника. Пороблено також заходи, щоби на домовинї Покійника зложено вінець з написию: „Незабутньому борцеви за визвіл України — від українських львівских товариств“. Крім сего зложив від себе вінець п. Кость Паньківский, довголїтний приятель Покійника а вдовици вислано кондоленцийні телеграми.

— **Нові ювилейні почтові марки** постановила австрийска почтова управа видати з приводу 80-лїтних роковин уродин цїсаря. Марки ті мати-муть побільшений формат з тими образками, які находять ся на дотеперішних, і напис: „1830—1910“. Одна серия буде обнимати марки вартости від 1 сотика до 1 корони включно, а друга серия марки по 2, 5 і 10 корон. З кождої катеґориї ювилейних марок буде виданих лише по 10.000 штук.

— **Ґімнастичний вечер** уладжує львівский „Сокіл“ в своїй сали в суботу дня 14 с. м. В проґраму ввійдуть між иншими вільні вправи Сокілок хустинками і вільні вправи вільноручь питомців реміснячої бурси.

— **Дрібні вісти.** В Гвіздци відбули ся минулої недїлї в тамошній рускій приватній школї наради в справі основаня філїї „Просьвіти“, основаня кредитово-промислового товариства і основаня кружків рільничих. — В Чорткові відбуде ся дня 12 с. м., в четвер в сали „Народного Дому“ віче дяків і орґанїстів станиславівскої епархії. — „Ризниця“ в Самборі роздає запомоги для вдовиць і сиріт по сьвященниках. Просьби, заосмотрені потвердженем уряду деканального, треба вносити найдальше до кінця місяця мая 1910. — З Черновець наспіла оногди вість, що там власти правительственні перевели ревізию в тамошних москвофільских товариствах і знайшли такий обтяжаючий материял що до походженя їх фондів і що до їх звязий з російскими правительственними кругами, що краєве правительство розпорядило розвязане тих товариств, як осередки протидержавної пропаґанди. Розвязано отсї чотири товариства: „Русско-православный Народный Дом“, „Русско-православный детскій приют“, „Общество русскихъ женщинъ“ і студентске товариство „Карпат“. Всї ті товариства мимо дуже малого числа членів і браку членьских вкладок мали в своїх касах до розпорядимости великі фонду загадочного походженя. — Доходженя войскові в справі Гофріхтера вже замкнено а воєнний суд після дотеперішних диспозиций збере ся в перших днях другої половини сего місяця. — Внаслїдок повени в Дунаю станула оногди у Відни під водою одна з прибережних реставраций. Полїциї удало ся лиш з трудом уратувати реставратора, его жінку і 6 дїтий.

— **Добрий вірник.** Яких 25 купцїв і промисловців в Будапештї дали знати тамошній полїциї, що якийсь мантій в імени бувшого міністра торговлї Франца Кошута вимантив від них кілька тисячів корон. Він виступав під ріжними іменами яко тайний вірник міністра Кошута, що навіть доказував за помочию фальшивих документів і обіцював вироби їм за протекцию міністра всїлякі доставі для держави. Так замовив він у одного фабриканта черевиків 5000 пар черевиків для сторожів зелїзничих, у якогось мосяжника замовив 3000 мосяжних судинок на попіл до ваґонів зелїзничих, в якійсь фабрицї скла 20.000 скляних грушок до електричних лямп а у фабрицї олію аж кілька ваґонів олію і за то все казав виплатити собі значну часть провізиї. Тоті мантійства повторив він знову в Арадї. Фальшиві

— На то ви і учені, щоби розуміти, ласкаві наші! Господь знав, кому давав розуміне... Ви от і розсудили, що і як, а сторож також хлоп без ніякого розуміня, хапає за обшивку тай тягне... Ти вперед роздумай а потім вже тягни! Звістно — хлоп і хлопский розум... Запишіть також, ваше благородіє, що він мене два рази по зубах ударив і в груди...

— Як у тебе трясли, то найшли ще одну шрубку... Де ти єї відкрутив і коли?

— Се ви про ту? Що під червоною скрипчиною стояла?

— Не знаю, де она у тебе стояла, досить, що найшли. Коли ти єї відкрутив?

— Я єї не відкручував, мені єї дав Гнатко, син кривого Семена... Се я про ту, що під скринчиною стояла, а тому що на дворі у санях качає ся, то ми разом з Мітрофаном відкрутили.

— З яким Мітрофаном?

— З Мітрофаном Петровим. Хиба ви не чули за него? Він у нас неводи робить і панам продає. Єму таких шрубок богато треба. На кождий невід з десять...

— Слухай, 1081-ий § карного кодекса говорить, що за кожде навмисно роблене ушкоджене зелїзниці, коли оно може ввести в небезпечність транспорт, що іде тою дорогою і обжалований знав, що наслїдком сего має бути нещасте... Розумієш? Знав! А ти не міг не знати, до чого веде таке відкручуване... Він має бути засуджений на каторжні роботи.

— А щож, ви лїпше знаєте, ми люди темні... Хиба ми що розуміємо?...

— Ти все розумієш! Ти брешеш, удаєш!

— На щоб я брехав? Спитайте в селї, коли не вірите... Без грузила, тілько верховодицю ловлять, а що вже гірше від вюна тай він без грузила не піде.

— Ти ще розкажи про „шилїшпера“! — сьміє ся судия.

— Шилїшпер у нас не трафляє ся... Пускаємо по водї язичок без грузила з метеликом, бере „головль“, та й то зле.

— Но, мовчи вже!...

Наступає мовчанка. Денис переступає з ноги на ногу, споглядає на стіль з зеленим сукном і сильно клїпає очима, так як би видїв перед собою не сукно а сонце. Судия скоро пише.

— Чи іти менї? — питає Денис по короткім мовчаню.

— Нї! Мушу тебе взяти під варту і віділати до арешту...

Денис перестає клїпати, і піднявши свої густі брови, з питанєм дивить ся на урядника.

— Себто, якже до арешту, ваше благородіє! Я не маю коли, менї треба на ярмарок! Від Юрка відібрати три рублї за сало...

— Мовчи, не перешкаджай!...

— До арешту... Як би було за що, то пішов би, а то так... нї з сего, нї з того... За що?.. І не крав, відай, і не бив ся... А як що ви за податок сумніваєте ся, ваше благородіє, то не вірте війтови... Ви спитайте пана непремінного члена... Хреста на нім нема, на тім війтї.

— Мовчи!

— Я й так мовчу... — бурмоче Денис. — А що війт набрехав у виказі, то я то хоч під присягою... Нас трох братів: Кузьма Григорьєв, значить Юрко Григорьєв, і я Денис Григорьєв...

— Ти менї перешкаджаєш... Гей Семен! — кричить судия. — Вивести его!

— Нас трох братів, — муркоче Денис, коли двох сильних вояків беруть і ведуть его з салї. — Брат за брата не відповідає... Кузьма не платить, а ти Денис... відповідай... Судиї! Умер небіщик пан-ґенерал, царство небесне, а то показав би вам, судиям! Треба судити уміючи, не аби як! Хоч і вибий, але щоб було за що, по совісти...

документи суть виставлені на імя інжиніра Михайла Ковача і Михайла Горвата.

— **Сорок літ невинно в криміналі.** В Комо в Італії засудили були ще в 1866 р. тоді 26-лїтного селянина Люїджі Кольомбо і єго батька на смерть. Вже підчас процесу настав був великий сумнів, чи син справді винуватий і публика з великою радостию повитала була вість, що король обох засуджених помилував і замінив їм кару смерти на дожизненну вязницю. Батько помер небавком в криміналї, а сина аж тепер по 44 лїтах випущено на волю яко немічного 70-лїтного старця. Люїджі Кольомбо жертвував ся був за свого батька. Старий Кольомбо посварив ся був з якимсь другим селянином і в злости убив єго, а син взяв вину батька на себе і казав, що то він убив. Він втік був і хотів виїхати до Америки, але єго зловили і видали італїяньским властям. Та й перед судом обставав він при тім, що то він убив того селянина а не єго батько, але суд присяжних засудив обох, батька і сина. Аж теперішний король помилував невинно засудженого, котрий дав ся засудити, щобя свому батькови житє уратувати. Італїяньскі ґазети подають тепер потрет сина, що жертвував ся за батька. З єго своляків жиє ще лиш єго сестра в Мілянї і она приймила старого немічного брата до себе.

— **Курс для писарів громадских** буде отворений при Видїлї краєвім з днем 1 серпня с. р. Хто би старав ся о приняте на той курс має внести подане заосмотрене в потрібні документи (метрика уродженя, послїдне сьвідоцтво шкільне, сьвідоцтво моральности, сьвідоцтво здоровля, власноручно написаний короткий опис житя, евентуально і сьвідоцтво убожества) на руки дотичного Видїлу повітового, котрий предложить єго Видїлови краєвому в реченци до 25 червня с. р. Подання внешені просто до Видїлу краєвого не будуть узглядненї. О близших услівях принятя можна довідати ся в канцеляриї Видїлу повітового.

— **Виміна давних стемплїв.** Ц. к. галицка краєва Дирекция скарбу звертає увагу, що особи, які мають ще стемплеві значки видана з р. 1898 (котрих то значків тепер вже не вільно уживати) одержать за них безплатно стемплї видання з 1910 р., если давні стемплї предложать найдальше до 31 мая 1910 р. одному з тих урядів податкових взглядно митових, в яких продає ся стемплеві значки. По дни 31 мая 1910 не буде ся стемплевих значків, винятих з обігу, вимінювати, анї також не винагородить ся шкоди, що повстане з їх задержаня.

Телєґрами.

Відень 9 мая. Є. В. Цїсар приняв нині на авдиенциї між иншими Є. Е. п. Намістника дра Бобржиньского і президента почт і телеграфів Вопатерніґо.

Відень 9 мая. Тепер єсть вже річию певною що на похоронї англїйского короля буде заступати Цїсаря Архікн. Франц Фердинанд. День виїзду ще неозначений.

Відень 9 мая. Є. Вел. Цїсар постановив звидїти Боснї і Герцеґовину, щоби дати населеню тих країв перший раз нагоду зложити у власнім краю чолобитню володїтелеви. Подорож послїдує з кінцем сего місяця зараз по побутї Монарха в Будапештї. Єсть в плянї 3-дневний побут Монарха в Сараєві і короткий побут в Мостарі. Звідтам верне Цїсар до Відня. Цїсаря в подорожи до Босни і Герцеґовини будуть супроводжати крім достойників двірских творячих дружину, ще й всї спільні міністри і оба президенти міністрів.

Берно моравске 9 мая. Вчера в третий день конґресу студентів відбула ся в „Беседнім Домі“ манїфестация в користь утвореня ческого університету в Бернї. Промовляли: ректор Університету ческого в Празї Краль, ректор ческої техніки в Бернї Зволїжек, посли Валяш і Жачек. Ухвалено відповідну резолюцию; крім того ухвалено резолюцию в справі руского університету у Львові і словіньского в Люблянї.

Рим 9 мая. Був. підсекретар в міністерстві справ заграничних, пос. Ґвідон Помпілї застрілив ся вчера. Жена єго, звістна поетка, під враженєм того удару померла вечером нагло.

Льондон 9 мая. Порохон короля має ся відбути дня 20 с. м. Урядово дня похорону ще не установлено. В урядових оповіщенях виданих вчера названо королеву „королевою Марі“.

Константинополь 9 мая. З урядового жерела доносять, що селяни з Казавілля, котрі брали участь в ворохобни, вернули домів. Ситуация у вілястї Косово поліпшила ся.

Курс львівский.

Дня 4-го мая 1910.	Платять К с	Жадають К с.
I. Акциї за штуку.		
Банку гінот. гал. по 200 зр.	680·—	686·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	428·—	—·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	555·—	565·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку	480·—	—·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гінот. 5 прц. преміов.	109·70	110.40
Банку гіпотечного $4^1/_2$ прц.	99·10	99·80
$4^1/_2$% листи заст. Банку краєв.	100·-	100·70
4% листи застав. Банку краєв.	94·20	94·90
Листи застав. Тов. кред. 4 прц.	96·—	—·—
„ „ 4% льос в $41^1/_3$ лїт.	96·—	—·—
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	93·40	94·10
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні галицкі	97·50	98·20
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ $4^1/_2$%.	99·70	100·40
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 К.	93·10	93·30
Позичка краєв. з 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 К.	93·80	94·50
„ м. Львова 4% по 200 К.	90·80	91·50
IV. Льоси.		
Міста Кракова	120.—	130·—
Австрийскі черв. хреста (Курс віденьский)	65·—	69·—
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский)	41·50	45·50
Італїянь. черв. хр. 25 фр. (Курс віденьский)	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 К. (Курс віденьский)	70·—	76·—
Базиліка 10 К (Курс віденьский)	29·80	33·80
Йошіф 4 К (Курс віденьский)	8·25	9·50
Сербскі габакові 10 фр. (Курс віденьский)	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·36	11·48
Рубель паперовий	2·50	2·54
100 марок німецких	117·50	117·90
Долар американьский	4·80	5·—

Надіслане.

— **Не лише дітям** треба заборонювати все, що ослаблює серце і атакує нерви — отже алькоголь і каву — але й для дорослих здоровле є найбільшим добром! Добра господиня бере отже на ранїшню каву і на підвечірок тільки правдиву Катрайнера Кнайпову солодову каву, подаючи сим на стіл смачний і здоровий напиток. Вдоволенє і ощадність, а головно цвитучий вигляд дітий є за се нагородою господині. Та з причини богато менше вартних наслїдувань треба при закупнї бути дуже осторожним. Жадати отже лише „Катрайнера“ і приймати тільки оригінальні пачки з назвою: „Катрайнер“! Пощож давати собі впихати в руки якісь наслідуваня, коли за ті самі гроші можна дістати добрий і правдивий товар? Тільки обережність зможе забезпечити перед розчарованєм і шкодою.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).